

ת"ד 5983/09/16 - מדינת ישראל נגד סטרגצ'ו טלמה

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 5983-09-16 מדינת ישראל נ' טלמה
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סטרגצ'ו טלמה

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי להרשיע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של הפקרה אחרי פגיעה בניגוד לסעיף 64א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "הפקודה"), נהיגה בחוסר זהירות וברשלנות, בניגוד לסעיף 62(2) לפקודה בצירוף סעיף 38(2) לפקודה, גרימת נזק לאדם ולרכוש בניגוד לתקנה 32(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "התקנות") בצירוף סעיף 68 לפקודה ואי ציות לתמרור לפי תקנה 22 לתקנות בצירוף סעיף 68 לפקודה.

העובדות שאינן במחלוקת

ביום 26.8.13 נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג טויוטה מ.ר. 8092666 (להלן: "הרכב") ברחוב בצלאל מכיוון מרכז העיר לכיוון גן סאקר בירושלים. ברחוב בצלאל יש שני נתיבים לכל כיוון נסיעה. הנאשם חצה את צומת הרחובות בצלאל וניסים בכר שהינה צומת מרומזרת (להלן: "הצומת"). מרחוב ניסים בכר, מימין לכיוון נסיעת הנאשם יש נתיב נסיעה המשתלב לתוך הצומת לכיוון נסיעת הנאשם.

ביום 26.8.13 בשעה 19:30 חצתה הולכת רגל את הצומת ונפגעה מרכב חולף שעזב את מקום התאונה (להלן: "התאונה").

המחלוקת העובדתית

1. איזה רכב פגע בהולכת הרגל ביום התאונה.
2. האם הנאשם חצה את הצומת באור אדום וגרם בכך לתאונה.
3. האם הנאשם ידע כי גרם לתאונה, הבחין בפגיעה בהולכת הרגל, נמלט ממקום התאונה והפקיר ביודעין את הנפגעת.

הראיות

מטעם המאשימה העידו: עד ראיה יעקב גינדי (להלן: "**מר גינדי**"), עד ראיה ירון עובדיה (להלן: "**מר עובדיה**"), עד ראיה עופר כהן (להלן: "**מר כהן**"), הולכת הרגל הנפגעת יעל עבאדי (להלן: "**המעורבת**" / "**הולכת הרגל**"), רס"ם שי שטרית (להלן: "**השוטר**"), בוחן וחוקר תאונות דרכים אסף שזו (להלן: "**הבוחן**") והחוקר רנ"ג מיכאל שריקי (להלן: "**החוקר**").

באמצעות עדי התביעה הוגשו: סקיצה שערך מר עובדיה - ת/1, מסמכים רפואיים של המעורבת - ת/2, דו"ח פעולה של השוטר - ת/3, דו"ח עיכוב של השוטר - ת/4, דו"ח ביקור בוחן וסקיצה - ת/5, לוח תצלומים ובו 5 תצלומים - ת/6, מזכר מיום 26.8.13 של הבוחן - ת/7, מזכר מיום 27.8.13 של הבוחן - ת/8, מזכר מיום 4.12.13 של הבוחן - ת/9, מזכר בנוגע לדיסק מיום 3.12.13 של הבוחן - ת/10, דיסק ובו סרטונים - ת/11, הודעת נהג תחת אזהרה מיום 1.9.13 - ת/12, הודעת מנהג תחת אזהרה מיום 27.8.13 - ת/13.

מטעם הנאשם העיד הנאשם בלבד והוגשה סקיצה שסומנה על ידי מר עובדיה - נ/1.

דין

העידו בפני 3 עדי ראיה שהיו בצומת במועד התאונה ולא היו מעורבים בה והנפגעת.

מר גינדי שנסע ברכב ברחוב בצלאל בנתיב השמאלי אחרי הרכב שגרם לתאונה (להלן: "**הרכב הפוגע**").

מר כהן שנסע ברכב ברחוב בצלאל מימין לרכב הפוגע ועצר לפני הצומת.

מר עובדיה שנסע ברכב ברחוב ניסים בכר, שנמצא מימין בכיוון נסיעת הרכב הפוגע.

המעורבת שחצתה את הצומת במעבר החציה מימין לשמאל כיוון נסיעת הרכב הפוגע.

הנאשם טען כי בשעת התאונה היה בביתו ולא בצומת. לטענתו הוא היה בצומת בשעה מוקדמת יותר ביום התאונה.

משכך אקבע תחילה את אופן התרחשות התאונה על סמך העדים שהיו בצומת ולאחר מכן אכריע בשאלה האם הנאשם היה מעורב בתאונה.

אופן התרחשות התאונה

האם הרכב הפוגע חצה את הצומת באור אדום

מר גינדי שנסע בנתיב השמאלי אחרי הרכב הפוגע אמר בעדותו: "היה ברחוב בצלאל בירידה לכיוון גן סאקר, יש שני נתיבים לכיוון מטה, אני הייתי בשמאלי, התקרבותי לכיוון הרמזור, באמצע הרח' יש רמזור, ראיתי שזה אדום, איך שאני מתקרב לכיוון הרמזור שלי היה רכב לפניי שעבר, עבר באור אדום כמעט בטוח שזה באדום והרכב הימני היה עומד. ואיך שהגעתי לרמזור ראיתי בחורה על הרצפה..." (פרוט' עמ' 6 ש' 12-15).

מר כהן שנסע בנתיב הימני ועצר בצומת כיון שברמזור דלק אור אדום חיזק את עדותו של מר גינדי ואמר בעדותו: "יצאנו מירושלים חזרה לכיוון המרכז, עצרנו ברמזור אדום, כביש שהוא בירידה, בכיוון הנסיעה היו שני נתיבים עמדנו ברמזור אדום, בנתיב הימני, הייתה הולכת רגל שהחלה לחצות את הצומת באור ירוק, לנו היה אור אדום, ברגע שהיא עברה את קו הרכב שלי, הגיע מהנתיב בשמאלי באותו כיוון נסיעה רכב מסחרי שחצה יחסית מהר את הצומת באור אדום, היא נפגעה מהחלק, הדופן הימני של הרכב שלו, אמצע הרכב המסחרי, הוא נסע והיא הלכה ופשוט פגע והיא נפלה לאחורה, היה מפגש ביניהם חד משמעית." (פרוט' עמ' 13 ש' 5-10). (הדגשות שלי ש.ז.א.)

מר גינדי ומר כהן הינם עדים ניטרליים שהיו בצומת בשעת התרחשות התאונה ולא היו מעורבים בה. עדויותיהם היו מפורטות אמינות ומהימנות וחזקו זו את זו. על פי עדותם אותה מצאתי לקבל הרכב הפוגע חצה את הצומת כשברמזור בכיוון נסיעתו דלק אור אדום.

לפיכך אני קובעת כי ברמזור בכיוון נסיעת הרכב הפוגע דלק אור אדום.

הרמזור בכיוון חציית הולכת הרגל

את הרמזור בכיוון חציית הולכת הרגל ראו באופן פוזיטיבי גם הולכת הרגל וגם מר עובדיה.

הולכת הרגל העידה כי חצתה את מעבר החציה בצומת ברמזור ירוק וכך אמרה בעדותה: "הלכתי מהתחנה המרכזית לרח' בצלאל, התכוונתי להגיע לרח' אוסישקין, הייתי עם אזניות, הגעתי למעבר חצייה ברח' בצלאל והיה אור אדום, עצרתי היה מעבר חצייה שהיה שני נתיבים לכיוון שקרוב אליי, ושני נתיבים משמאל ואז שהרמזור התחלף לירוק התחלתי לחצות, הרכב שהיה בנתיב הקרוב אלי עצר ושהתקדמתי למעבר החצייה הרגשתי פגיעה ונפלתי על הכביש, אחורה..." (פרוט' עמ' 10 ש' 20-24).

עמוד 3

עדוּתָהּ של המעורבת הייתה כנה אמינה ומהימנה. התרשמתי כי הפרטים שמסרה בקשר לתאונה נאמרו באופן ישר ומדויק ללא הגזמה מיותרת. המעורבת לא הגזימה באשר לחומרת הפגיעה: **"לא היה משהו רפואי בעיקר נבהלתי, לא נחבלתי פיזית, עשו לי צילומים וראו שאין פגיעת ראש, והכל בסדר לשאלת בית המשפט אם כאב לי יומיים כאב לי קצת הרגל"** (פרוט' עמ' 11 ש' 1-3). המעורבת הודתה שחבשה אזניות במהלך חציית הכביש (פרוט' עמ' 10 ש' 21), ונמנעה מלומר דברים שאינה זוכרת או אינה בטוחה בהם (פרוט' עמ' 11 ש' 24, 26-27).

לפיכך עדוּתָהּ של המעורבת מקובלת עלי.

מר עובדיה שעמד ברמזור ברחוב ניסים בכר וראה את הרמזור בכיוון חציית המעורבת, אמר בעדותו: **"באתי מרח' ניסים בכר היה לי רמזור אדום.. נהיה לי ירוק וגם לעוברי דרך, באתי לפנות ימינה רואה ירוק להולכי רגל בצד שמאלי שלי ואז רואה בחורה באה לחצות את הכביש עם אזניות ופל' לא רואה מה קורה סביבה, רואה רכב שבא מלמעלה לכיוון גן סאקר, רכב מסחרי, רואה שאין מצב שהוא עוצר והיא בדיוק חוצה את הכביש, צפצפתי אליה, היה לה ברמזור אור ירוק, האוטו בא מהר מלמעלה רואה שלא מתכנן לעצור.. הוא עבר והיא נפלה על הרצפה"**. (פרוט' עמ' 8 ש' 5-12).

מר עובדיה הינו עד ניטרלי שהיה בצומת בשעת התאונה ולא היה מעורב בה. עדוּתוּ הייתה אמינה ומהימנה ותאמה לפרטים שמסרה הנפגעת.

בעדותו לא אמר מר עובדיה כי ראה את הרמזור בכיוון נסיעת הרכב הפוגע. יחד עם העובדה שגם בכיוון נסיעתו התחלף הרמזור לירוק וגם בכיוון חציית המעורבת מחזק את הראיות כי הרמזור בכיוון נסיעת הרכב הפוגע דלק אדום.

לפיכך אני קובעת כי הרמזור בכיוון חציית הולכת הרגל היה ירוק בעת שחצתה את הצומת.

לאחר שקבעתי את מופעי הרמזורים בצומת על סמך העדים שהיו בצומת אני סבורה כי אין רלוונטיות לטענת הנאשם לפיה לא הוצגה תכנית רמזורים בצומת ולא הוכח כי באותו יום לא הייתה תקלה ברמזורים שבצומת.

מיקום האימפקט ברכב הפוגע ותוצאות הפגיעה

מר כהן, שעמד בצומת בנתיב הימני והיה הקרוב ביותר למקום התאונה אמר בעדותו: **"היא (העורבת, ש.ז.א.) נפגעה מהחלק הדופן הימני של הרכב שלו, אמצע רכב מסחרי"**. (פרוט' עמ' 13 ש' 9), **"פחות או יותר באמצע"** (פרוט' עמ' 15 ש' 19).

מר עובדיה שראה את התאונה מרחוב ניסים בכר העיד כי הרכב עבר צמוד אליה (פרוט' עמ' 8 ש' 11) ובהמשך: **"הרכב הגיע למעבר החצייה והיא הייתה בתוך במעבר חצייה והוא פגע בה מהצד (מדגים במכוניות).. המגע היה בצד של הרכב, לא בצד של הנהג בצד השני. היא לא הספיקה לעבור אותו, היא חצתה והוא שפשף אותה על מעבר חצייה בצד של הרכב, היה פוגע בה בחזית היה דורס אותה"**. (פרוט' עמ' 9 ש' 25-29).

לפי סקיצה שהגיש מר עובדיה (נ/1) הפגיעה הייתה בדופן ימין של הרכב הפוגע בחציו הקדמי של הרכב.

המעורבת העידה כי הרכב עלה לה על הרגל וכי המראה הימנית פגעה לה בחלק האחורי של האוזן (פרוט' עמ' 10 ש' 26-27). וכדבריה: **"הגלגל הקדמי עלה לי על הרגל והמראה הימנית פגעה לי באוזן שמאל"**. (פרוט' עמ' 11 ש' 21). לפי התעודה הרפואית שהגישה המעורבת (ת/2) היא נפגעה בקצה כף רגלה השמאלית ובפניה.

עדויות העדים אשר קבעתי כי הן מהימנות תואמות זו לזו, משתלבות זו בזו ומחזקות זו את זו.

מר גינדי שנסע מאחורי הרכב הפוגע לא ראה את הפגיעה עצמה (פרוט' עמ' 6 ש' 15).

לפיכך אני קובעת כי הגלגל הימני קדמי של הרכב הפוגע עלה על רגלה השמאלית של המעורבת וכי היא נפגעה מאחורי אזנה מהמראה הימנית.

מיקום האימפקט על מעבר החצייה

המעורבת העידה כאמור כי רכב שהיה בנתיב הימני כיוון נסיעת הרכב הפוגע עצר בצומת ולאחר שחלפה על פניו חצה הרכב הפוגע את מעבר החצייה ופגע בה. (פרוט' עמ' 10 ש' 23-25) המעורבת אמרה בעדותה **"אני ממש זוכרת שזה היה ברגע שחלפתי על הרכב שעמד לפני המעבר חצייה"** (הדגשה במקור. פרוט' עמ' 11 ש' 21-22). מר כהן שעמד בנתיב הימני אמר בעדותו: **"ברגע שהיא עברה את קו הרכב שלי, הגיע מהנתיב השמאלי באותו כיוון נסיעה רכב מסחרי שחצה יחסית מהר את הצומת באור אדום"** (פרוט' עמ' 13 ש' 9-7) וכך גם עולה מהשרטוט של מר עובדיה (ת/1).

גרסאות העדים אשר ראו את התאונה דומות בעניין זה ומחזקות זו את זו.

לפיכך אני קובעת כי מקום האימפקט היה באמצע מעבר החצייה בתחילת הנתיב השמאלי כיוון נסיעת הרכב הפוגע.

רשלנות תורמת של הולכת הרגל

אציין כי אין לקבוע אשם תורם להולכת הרגל, שעל אף שעלה מדברי כל העדים ואף מדבריה כי חצתה כשאזניות על אוזניה, היות והיא חצתה ברמזור ירוק, וכאשר הרכב בנתיב הימני נעצר ויתכן שאף הסתיר לה את הנתיב השמאלי.

אציין כי העובדה שהולכת הרגל חצתה עם אזניות לאזניה וללא תשומת לב מספקת לדרך הינה רשלנות. עם זאת אין המדובר ברשלנות תורמת. משחצתה ברמזור ירוק והרכב בנתיב הקרוב אליה נעצר, רשלנותה של הולכת בטלה בשישים לעומת רשלנות הנאשם. וניתן לומר כי רשלנות הנאשם מנתקת את הקשר הסיבתי בין רשלנותה לבין קרות התאונה. ואין

מקום לקבוע כי התרשלה באופן המפחית מאשמת הנהג הפוגע כהוא זה.

האם רכב הנאשם הוא הרכב הפוגע

מר גינדי שנסע אחרי הרכב הפוגע אמר בעדותו בנושא הרכב הפוגע: "הנחתי הסתכלתי איזה רכב זה, ניסיתי לקלוט מס' לא הצלחתי. אחרי מס' שניות נהייה ירוק, איך שנהיה ירוק רדפתי אחריו עמד ברמזור של גן סאקר בן צבי, בצומת לפני המנהרה של בית משפט עליון, עמד שם ולקחתי את המס' רכב שלו, עמד שם כי היה לו אדום והתקשרתי למשטרה (פר' עמ' 6 שו' 15-18).

מר עובדיה אמר בעדותו כי הרכב הפוגע היה רכב מסחרי אך לא זכר את צבעו (פרוט' עמ' 6 ש' 8, פרוט' עמ' 9 ש' 4).

המעורבת העידה כי הרכב שפגע בה היה רכב גדול ולבן אך לא ראתה את מספרו (פרוט' עמ' 10 ש' 26).

מר כהן העיד כי מדובר ברכב מסחרי דומה לטרנזיט (פרוט' עמ' 13 ש' 18).

במזכר של הבוחן (ת/7) נרשם: היום התקשר אלי טל מהיומן אני הייתי בתלפיות, דיווח לי על תאונת דרכים פגע וברח בצומת בצלאל ניסים בכר הולכת רגל נפגעה קל, אין מספר רכב בהמשך קיבלתי כי ישנו אדם שרשם את המספר וכבר נשלחה ניידת לבית הבעלים... "ובהמשך נכתב "התקשרתי למודיע יעקב גינדי הוא מסר שלא ראה בדיוק את התאונה אך הבין שהרכב הזה פגע בבחורה לכן נסע אחריו ולקח את מספר לוחית הזיהוי. אחר כך התקשרתי לעופר שגם הוא מודיע על התאונה. הנ"ל מסר שעמד בנתיב הימני עקב אור אדום הולכת רגל חצתה לפניו את הכביש באור ירוק להולכי רגל ואז הרכב טויוטה היאס לבן עקף אותו מימין תוך שהרכב עובר באור אדום". (הדגשות שלי ש.ז.א.).

בדו"ח הפעולה של השוטר (ת/3) נרשם "התקשר למוקד אדם ומסר מ"ס רכב 8092666 אשר היה מעורב ככל הנראה בתאונה על פי בדיקת מסוף הרכב הנ"ל שייך לטלמה סטרגצו ת.ז. 310068572..". לפי דו"ח הפעולה (ת/3) המודיע דיווח כי מדובר ברכב מסוג טויוטה "חדש מאוד חלונות חומים".

לפי עדויותיהם של מר גינדי (פרוט' עמ' 6 ש' 16-18) ומר כהן (פרוט' עמ' 15 ש' 2-3) הרכב הפוגע המשיך בנסיעה ונעצר ברמזור אדום בצומת גן סאקר בן צבי שהינה הצומת הבאה אחרי הצומת בא התרחשה התאונה (להלן: "הצומת הבא"). מר כהן אמר שהרכב הפוגע פנה בתחילה בנתיב לנסיעה שמאלה ברמזור, ולאחר מכן המשיך לנסוע ישר במקום שמאלה. לפי הדיווח של מר גינדי שנרשם בדו"ח הפעולה (ת/3) הרכב הפוגע פנה שמאלה ולא המשיך ישר.

לוח זמנים ומסלול נסיעת הנאשם ביום התאונה

האירוע נפתח במוקד המשטרה בשעה 19:49 ועל כן יש להניח כי האירוע קרה מספר דקות קודם לכן. לפי הערכת הבוחן התאונה התרחשה בשעה 19:45 (פרוט' עמ' 23 ש' 9-16). גם לפי דו"ח הפעולה (ת/3) המודיע דיווח כי

התאונה התרחשה בשעה רבע לשמונה . בשעה 19:49 קבל השוטור את האירוע ויצא לביתו של הנאשם בשכונת גילה בירושלים ומצא את הרכב חונה בסמוך לבית כשמכסה המנוע היה חם (ת/3). בשעה 20:15 לאחר עיכוב הנאשם הסתיים האירוע. (פרוט' עמ' 17 ש' 30-31). שעת העיכוב על טופס העיכוב היא 20:40 (ת/4).

הנאשם אמר בהודעתו (ת/13) כי באותו היום סיים לעבוד ברחוב הנרקיס בשעה 15:30, לקח את אשתו וחנה ליד בניין העירייה ליד החניה ברחוב אגריפס . בשעה 18:00 לאחר סידורים שעשו במקום ולאחר שתיית בקבוק בירה הוא נפרד מאשתו. בשעה 19:10 הוא פנה לממילא וחזר לרכב שעמד בחניה ונהג לבדו ברחוב בצלאל ובשעה 19:30 הוא הגיע לביתו. לדבריו לא הייתה כלל תאונה.

בעדותו בפניי אמר כי חזר לביתו בשעה 19:00 (פרוט' עמ' 27 ש' 13). לאחר מכן אמר שהגיע לביתו קרוב לשעה 19:00 ואפילו רבע לשבע (פרוט' עמ' 29 ש' 12-14). לדבריו משך הזמן שלוקח להגיע מרחוב אגריפס למקום התאונה הוא 3-4 דקות. לדבריו הוא נכנס ישירות מאגריפס לרחוב בן צבי ולבצלאל (פרוט' עמ' 29 ש' 17-18) . עוד אמר כי בצומת הבא פנה שמאלה ולא המשיך ישר (פרוט' עמ' 28 ש' 18-19). לדבריו הוא היה בצומת ברחוב בצלאל בשעה 19:00 והגיע הביתה בין השעות 19:20-19:30 (פרוט' עמ' 29 ש' 30-31). בדו"ח בפעולה (ת/3) תאר הנאשם מסלול נסיעה אחר לגמרי שלא עובר ברחוב בצלאל אלא ברחוב רמב"ן. הנאשם לא ידע להסביר את הסתירה בין הגרסאות (פרוט' עמ' 30 ש' 4).

הנאשם הודה כי היה בצומת אך לטענתו בשעה מוקדמת יותר ולכן לא יתכן שגרם לתאונה אולם פערי הזמנים בין גרסת הנאשם לגרסת יתר העדים אינם גדולים.

הנאשם אמר בעדותו: **"אני אומר שהאנשים משקרים אני חושב שהם כתבו מס' אחר של רכב"** (פרוט' עמ' 29 ש' 19).

אני מקבלת את עדותיהם של העדים שהיו בצומת בשעת התאונה ומסרו תיאור של הרכב הפוגע על פני עדותו של הנאשם שנמצאו בה סתירות הן לגבי לוח הזמנים והן לגבי מסלול נסיעתו ביום האירוע.

מר גינדי רשם את מספר לוחית הרישוי של הרכב ומיד דיווח על כך למשטרה. גם התיאור שמסרו העדים מר כהן, מר עובדיה והנפגעת לגבי הרכב הפוגע דומה ומחזק את הראיות לכך שמדובר ברכב הנאשם ולא ברכב אחר. מדובר בעדים ניטראליים שאין להם כל אינטרס לשקר.

דווקא העובדה שהנאשם עצמו אמר שעבר בצומת בשעה מוקדמת קושרת אותו למקום האירוע ומחזקת את עדויותיהם של יתר העדים.

התרשמתי כי בכך שהנאשם שב והתעקש כי נסע במקום אך בשעה מוקדמת יותר הוא מבקש להרחיק עצמו מאשמה. כך עשה בעדותו בפני וכך עולה מהגרסה שמסר בשעת עיכובו.

אלמלא כן היה טוען כי אכן היה במקום ובזמן ואינו קשור כלל לאירוע. דווקא ניסיונו להקדים עוד ועוד את השעה בה היה בצומת מעצימה את הקביעה כי היה זה רכבו של הנאשם שגרם לתאונה. כשם גשם בשעת עיכובו ניסה להרחיק

עצמו מהמקום .

לתאונה היו 3 עדים ניטראליים והמעורבת שכאמור קבלתי עדויותיהם כמהימנות וזאת אל מול עדותו היחידה של הנאשם. הנאשם לא זימן לעדות את אשתו שעל פי עדותו הייתה עמו בחלק מיום האירוע ולא את אשתו של מר כהן שאת פרטיה ביקש בדיון.

הנאשם טען כי אשתו עזבה את הארץ אולם טענה זו לא נטענה בכל דיוני ההוכחות ולא הוכחה.

כידוע הימנעות מלהביא ראיה שיכולה הייתה לחזק את גרסת הנאשם לטענתו, פועלת לחובתו וההנחה היא שאם היה מביא אותה הייתה פועלת לרעתו (ע"פ 728/84 חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא (3) 617).

אשת הנאשם נמנעה גם מלמסור גרסה בחקירתה במשטרה. ההסבר לכך לדברי הנאשם: **"הייתה עצבנית שכל היום חקרו אותה מה היא אשמה בזה"** (פרוט' עמ' 30 ש' 28-29).

לפיכך אני קובעת כי הרכב הפוגע הוא רכבו של הנאשם אשר נסע בצומת באור אדום ופגע בהולכת הרגל שחצתה בירוק.

היסוד הנפשי הנדרש לעבירת ההפקרה

הרכב הפוגע שקבעתי כי הוא רכבו של הנאשם עזב את מקום התאונה. המאשימה ייחסה לנאשם עבירת הפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודה ולא העבירה הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודה (החמורה יותר) הנבדלות זו מזו ביסוד הנפשי.

עבירת ההפקרה לפי סעיף 64א(א) לפקודה קובעת:

"נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, אשר היה עליו לדעת כי בתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה, דינו - מאסר שלוש שנים." (הדגשה שלי ש.ז.א.)

עבירת הפקרה לפי סעיף 64א(ב) לפקודה הקובע:

"נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עצר כאמור ולא הזעיק עזרה, דינו - מאסר שבע שנים." (הדגשה שלי ש.ז.א.)

ההבחנה בין הסעיפים ברורה. בסעיף קטן (א) מדובר ביסוד נפשי של רשלנות ואי מודעות לעובדה שנפגע אדם או שעשוי היה להיפגע אדם אך שהיה עליו לדעת ואילו בסעיף קטן (ב) נדרשת מודעות לרכיבי העבירה ולעובדה שבועדות

נפגע אדם.

בעבר האבחנה בין הסעיפים לא הייתה ביסוד הנפשי אלא בשאלה אם הנסיבות מלמדות כי יתכן ונפגע אדם לעומת נסיבות בהן יש להניח בוודאות כי נפגע אדם. בשני המקרים היסוד הנפשי לנסיבה העובדתית היה זהה - "ידע" או "היה עליו לדעת". (ראו ע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל, מיום 22.3.09). כך צוין גם ברע"פ 5858/10 אדר נ' מדינת ישראל, מיום 11.8.10, שהוגש על-ידי ב"כ הנאשם, ופורסם טרם התיקון לחוק.

בתיקון 101 לפקודת התעבורה (משנת תשע"ב - 2011) בצע המחוקק הפרדה ברורה בין סעיף קטן (א) לסעיף קטן (ב), וכך נכתב בדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס') (104) החמרת הענישה בעבירות הפקדה התשע"א - 2011, הצ"ח הכנסת, חוברת 394, מיום כ"ו בסיון התשע"א (28.6.11), עמ' 198:

**"מוצע בזה לתקן את הסעיף, אשר בניסוחו היום
מערבב בין יסודות נפשיים שונים ומבחין בין יסודות
עובדתיים שונים הבחנה שבמקרים רבים קשה ליישמה. מן**

הראוי לקבוע כי עבירות הפקדה תכלול מדרגה תנהגויות וחומרת עונשים בהתאם.

**ראשית, מוצע לקבוע עבירה של הפקדה ברשלנות, לגבינו הגרכבה מעורבת באונה שבה נפגע אדם, אשר
היה עליו לדעת כי באונה הנפגע אדם עשויה להיפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאותיה
ולהזעיק עזרה. העונש על עבירה זו יהיה שלוש שנות מאסר, שהוא העונש המרבי הקבוע היום בחוק העונשין,
התשל"ז - 1977, על עבירות הרשלנות (סעיף 64 א) (א) המוצע).**

**שנית, מוצע לקבוע עבירה אחת של הפקדה שתכלול את ההתנהגויות הקבועות היום בנפרד - אי עזרה ואי
הגשת עזרה - כך שהעונש שיוטל על לנהג מעורב בתאונה שבה נפגע אדם ולא עצר אלא הזעיק את העזרה
המתאימה יהיה שבע שנות מאסר (סעיף 64 א) (ב) המוצע). עבירה זו היא עבירה שהיסוד הנפשי בה נדרש לה הוא
מודעות, הנלטיבה התנהגותו הן להתקיימותן של נסיבות העבירה. יסוד נפשי זה כולל לפי הדין גם עצימת עיניים."**

וראו גם ע"פ 3304/14 פארן נ' מדינת ישראל, מיום 21.10.14:

**"כידוע, במסגרת החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 101), התשע"ב - 2011, הוחמרה הענישה בגין
עבירת הפקדה אחרי פגיעה, וכונן מדרג חומרה בהתאם ליסוד הנפשי שנלווה לביצוע העבירה. בנוסחה
החדש מבחינה הפקודה לעניין העונש בין עבירת הפקדה שנעברה כאשר היה על הנגד דעת שבתאונה
נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם, כלומר שלגבי נסיבה זו היתה קיימת ידעה בכוח בלבד (סעיף
64 א) (א), לבין עבירת הפקדה שנעשתה כשלנוהג מודעות בפועל לגבי הפגיעה באדם (סעיף
64 א) (ב))." (הדגשות שלי ש.ז.א.).**

התיקון לפקודה היה בתוקף היה במועד התאונה שהתרחשה ביום 26.8.13.

ראשית אציין כי טוב עשתה המאשימה כאשר לא בחרה להאשים את הנאשם בעבירה לפי סעיף 64 א) (ב) לפקודה, היות

ולטעמי לא הוכח שהנאשם הבחין בגרימת התאונה. העדים הניטראליים ואף המעורבת לא סברו כי הנאשם הבחין בפגיעה במעורבת. מר גינדי נשאל אם הרכב הפוגע ניסה להימלט במכוון והשיב "אני לא יודע, הוא המשיך". (פרוט' עמ' 7 ש' 9). מר עובדיה העיד בחקירה נגדית:

"ש. האם לפי דעתך בתור מי שהיה במקום הרכב הפוגע הבחין בהולכת הרגל?"

ת. לא הבחין כי הוא המשיך.

ש. יכול להיות שהוא הבחין ורצה להימלט?

ת. לא נראה לי."

המעורבת העידה, כי אינה יודעת אם הבחין בתאונה : **"הוא המשיך באותה נסיעה שבה נסע לא האט"**. (פרוט' עמ' 11 ש' 27-23).

מר כהן סבר כי לא יתכן שהנאשם לא הבחין בתאונה העוצמתית לשיטתו (פרוט' 13 ש' 29-30) אך לא העיד פוזיטיבית על כך שהנאשם הבחין בכך שפגע בהולכת הרגל.

אציין בהקשר זה כי כל הראיות באשר לנהיגה בשכרות שעה שהנאשם כלל לא הואשם בעבירת נהיגה בשכרות, אינן רלוונטיות. הטענה הלכאורית כי הנאשם נמלט ממקום התאונה כדי שלא יואשם בנהיגה בשכרות היא ספקולציה בלבד, בוודאי לא כזו שניתן להוכיח מעבר לכל ספק והראיה לכך היא שבסופו של יום לא הואשם הנאשם כלל בעבירה של נהיגה בשכרות ובעבירה של הפקרה במודע לפי סעיף 64א(ב) לפקודה.

האם הוכח יסוד נפשי של רשלנות בעבירת ההפקרה

לצורך הוכחת יסוד הרשלנות הקבוע בסעיף 64א(א) לפקודה יש להוכיח שהאדם הסביר היה מבחין בגרם התאונה ולא כי הנאשם הבחין בגרימת התאונה. דהיינו היה על הנאשם לדעת כי פגע בהולכת הרגל. אין צורך להוכיח בהיבט זה שיטה של הנאשם או שקרים בגרסתו.

המאשימה לא טענה בכתב האישום וגם לא הוכח כי הנאשם הבחין בפועל בתאונה. הדבר אפשרי נוכח אופן גרימת התאונה עם דופן ימני של הרכב, עם המראה הימנית ועליה על רגלה עם הגלגל.

העדים לתאונה לא זכרו אם נשמעה חבטה. המעורבת אמרה בעדותה כי אנשים אמרו לה ששמעו אך היא לא יודעת אם נשמעה חבטה (פרוט' עמ' 11 ש' 26-27). מר גינדי אמר כי הרכב שפשף את המעורבת אך לא ציין חבטה. מר כהן שעמד בנתיב הימני והיה הקרוב ביותר למקום התאונה העיד: **"לדעתי הוא הרגיש פגיעה אי אפשר שלא להרגיש פגיעה כזאת... זוכר שזהו הייתה פגיעה עצומתית (כך במקור) לא פגיעה שלא ניתן להרגיש. עכשיו קשה לי להגיד אחרי כל כך הרבה זמן (אם שמע את הפגיעה). זוכר היום שהיתה פגיעה חזקה לא משהו שאתה אמור**

שלא להרגיש (פרוט' עמ' 13 ש' 23-30 וכן פרוט' עמ' 14 ש' 1-2).

עם זאת מדובר בסברה של מר כהן. צודק ב"כ הנאשם כי יתכן שכאשר הרכב סגור והרדיו דולק לא נשמעה חבטה.

לפי המסמכים הרפואיים הגלגל עלה על קצה רגלה השמאלי, וכמו כן היה שפשוף בתנוך האוזן מהפגיעה במראה, על כן יתכן שכלל לא נשמעה חבטה בגוף הרכב.

עם זאת אין משמעות הקביעה שהנאשם לא הבחין בתאונה כקביעה שלא היה צריך להבחין בתאונה.

המעורבת נפגעה ממראה קדמית של הרכב ומגלגל קדמי לאמור היא עברה מימין הרכב בחלקו הקדמי, כפי שקבעתי לעיל. הגם שלא נשמעה חבטה שומה היה על הנאשם להבחין בסביבת הרכב.

לא ניתן לנתק את רשלנותו של הנאשם בגרימת התאונה עצמה לבין רשלנותו בחוסר תשומת לב לפגיעתו בהולכת הרגל על מעבר החצייה. העובדה שהנאשם לא שם לב לדרך ואף חצה ברמזור אדום וזאת חרף העובדה שהרכב מימין עצר לפני מעבר חציה, מעצימה את עובדת חוסר תשומת ליבו לתנאי הדרך שלפניו. הנאשם עקף רכב שעמד מימין לו ברמזור לפני מעבר חציה כשברמזור להולכי הרגל דולק אור ירוק. חוסר תשומת ליבו לתנאי הדרך ובמהירות נסיעתו עולה מעדותו של מר עובדיה "**אין מצב שהוא עוצר**" פרוט' עמ' 8 ש' 8), הינם רשלנות של הנאשם שבעטיה לא הבחין אפילו שפגע בדופן רכבו הימני בהולכת רגל. עובדה שבוודאי היה צריך לשים לב אליה, כחלק מהחובה של הנהג לשים ליבו לסביבת הרכב ולתנאי הדרך.

הרשלנות נבחנת לפי "האדם הסביר" לאמור - הרצוי ולא המצוי. אין ספק שאדם מן הישוב שומר חוק לא אמור היה להכניס עצמו כלל לסיטואציה המסוכנת שבה נהג הנאשם ברמזור אדום, ולהיות ער לסביבת הרכב.

אציין כי התאונה הסתיימה רק באורח נס בפגיעה מינורית במעורבת וללא פגיעה קשה יותר.

משכך אני קובעת כי היה על הנאשם לשים לב לפגיעה בהולכת הרגל על מעבר החציה ולכן התרשל בהפקרתה .

סיכום ומסקנות

נוכח כל האמור סבורה אני כי הראיות מצביעות על אפשרות סבירה אחת ויחידה כי הנאשם הוא שגרם לתאונת הדרכים כשהוא חוצה ברמזור אדום ונוהג בחוסר זהירות, פגע בהולכת הרגל ועוזב את המקום ללא שהוא מבחין אפילו בפגיעתו במעורבת על אף שהיה עליו לדעת זאת.

לפיכך אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשע"ט, 28 אוקטובר 2018, במעמד הצדדים